

ವೋಹಕುಂಚಿಕ ವಾಯಿ

■ ಕೆ.ಟಿ. ಗಟ್ಟಿ

ಅಮರೇಶ-ಸನ್ಮತಿಯ ದುಷ್ಕಬುದ್ಧಿ

ತಂದೆಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ವರ್ತನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು ಅಭಿಗ. ಆದರೆ ಏನು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸನ್ಮತಿ ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ಮಗನೊಡನೆ ಬಹಳ ವಿನಯದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಾತು ಸವಿಯಾಗಿತ್ತು. ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅಡುಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ರುಚಿಕಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಬೆಳೆದ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಇಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಲು ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಸನ್ಮತಿಯನ್ನು ಹೋಲಿಸಬಾರದು ನಿಜ. ಅಮ್ಮನ ನಡೆನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಚೆಲುವಿತ್ತು. ಅದೇ ರೀತಿ ಸನ್ಮತಿಯ ಆದರ ಸತ್ತಾರ ಮಂದಹಾಸ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ಚೆಲುವಿದೆ. ಆದರೆ ಅಮ್ಮ ಹುಟ್ಟಿನಲ್ಲೇ ದೇವತೆಯಾಗಿದ್ದಳು. ಸನ್ಮತಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಹಲವು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ತನ್ನನ್ನೇ ತಾನು ದೇವತೆಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ ಎಂದನಿಸಿತು ಅಭಿಗ.

ನಿಧಾನವಾಗಿ, ಸನ್ಮತಿಯ ಮೈಮೇಲೆ ಹೊಸ ಸ್ವರ್ಣಾಭರಣಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು. ಅಮೆರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಈಕೆ ಬಹು ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿರಾಭರಣ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಈಗ ಇಷ್ಟು ಆಭರಣಗಳು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವು, ಯಾರು ಕೊಟ್ಟರು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅಭಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿದವು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗೊಂದಲ ಅಭಿಯನ್ನು ಕಾಡಿತು. ಸನ್ಮತಿಯ ಕುಂದದ ಲವಲವಿಕೆ ಮತ್ತು ಅಪ್ಪ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಜೊತೆ ಅವಳ ಅತ್ಯಾದರ ಕಂಡಾಗ ನಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಯಾಕಿಷ್ಟು ಕಾಳಜಿ ಈಕೆಗೆ ಎಂದು ಕುತೂಹಲವುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳ ನವೀನ ಮಾತು ಮತ್ತು ವರ್ತನೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಪ್ಪನೊಡನೆ ಏನೋ ಕೆಳಬೇಕು ಎಂದನಿಸಿದರೂ ಮಾತು ನಾಲಿಗೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಂದ ಒಂದೆರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ, ಅಪ್ಪ ಆಕೆಗೆ ನೀಡಿರುವ